

Colleen Oakley: Nem hagylak egyedül

Már nem is csodálkozom, megint milyen könyvet vettem le a polcra.

Néha nem tudjuk eldönteni, kit miért talál meg az a betegség, amelyik egy, az ízeltlábúak törzsébe tartozó hárombetűs állatkáról kapta a nevét.

Daisy mindent megtett az egészségéért, hiszen egyszer már legyőzte a rákot.

„Jógáztam. Pedig utálom a jógát. Sütöttem, főztem, gőzöltem és pároltam az emberiség által ismert valamennyi létező zöldséget. Utálom a zöldségeket. Légzőgyakorlatokat végeztem. Plusz-mínusz 1467 gyümölcsturmixot készítettem. Megittam 1467-et. Plusz-mínusz. Áfonyát ettem meg gránátalmát. Zöld teát meg vörösbort ittam. Halolajat szedtem. Q10 koenzimet szedtem. Kerültem a passzív dohányzást, mint ördög a kápolnát. És most mégis itt vagyok.”

4 év telt el a két diagnózis között. És Daisy most már tudja, hogy ezt az újabb csatát el fogja veszíteni. Sosem fogja elvégezni az egyetemet, sosem lesz belőle terapeuta, sosem születnek gyerekei.... Már csak egy álma van: szeretné megérni, hogy férje élete nagy pillanatában még ott lehessen.

„Kérlek! Kérlek, hadd érjem meg, hogy Jack ledoktorál! Bármit megteszek!

Nem tudom, hogy kihez beszélek: az istenekhez, a sorshoz, valami mennyei lényhez, aki hisz bennem akkor is, ha én már nem hiszek őbenne (nem ezt szokták mondani azok a *Mit Tenne Most Jézus?* feliratú karkötőt viselő emberek?), vagy csak magamhoz. De ettől jobban érzem magam, még ha csak azért is, mert újabb lépést tettem meg a gyászban: alkudozom.”

Aztán Daisy talál még egy feladatot magának hátralévő rövid életére: feleséget kell találnia Jacknek. Eddig ő gondoskodott róla, nem hagyhatja teljesen magára! Jó szokásához híven ehhez is kellő alaposítással lát neki:

„Az ellentétek nem vonzzák egymást. Pusztán csak kulturális beidegződés az az elképzelés, mely ennek az ellenkezőjét állítja, semmi valóságtartalma nincs, akárcsak annak a babonának, hogy aki vizes hajjal fekszik le, megbetegszik. Ezt onnan tudom, hogy az elmúlt két hétben átnéztem a *Psychology Today* és a *Journal of Social and Personal Relationships* régebbi számait, s azt tanulmányoztam, mitől működik a házasság.

Gyorsabb lett volna, ha beütöm a livescience.com keresőjébe a házasság szót, de úgy éreztem, az csalás lenne. Túl könnyűnek tűnt. Életre szóló társat keresek, nem egy pár cipőt! Az ügy megérdemli, hogy kiemelt erőfeszítést tegyek az érdekében!”

Lesz-e ideje Daisynek, hogy ezt a két utolsó álmát megvalósítsa? Hiszen a tumorok csak nőnek. „Most úgy látom magam előtt a Rengeteg Rákot, mint azt a bizonyos teknőst a mesében, aki a nyúllal kel versenyre. Lassú és biztos. És tudom, hogy dr. Rankoff azért nem túl bizakodó, mert a végén mindig a teknős nyer.”

Daisy alapos. Vesz egy gyászfeldolgozást segítő könyvet férjének, megpróbálja magától elhidegíteni, és talán megtalálta a következő feleséget is számára? De Jack vevő-e erre a fajta gondoskodásra?

„Rájöttem, ilyen a gyász, folyamatos körforgás, melynek során hol jobban, hol rosszabbul érzem magam, és reménykedem, hogy egyszer majd többet fogom jól érezni magam, mint rosszul.”

Már hallom: megint egy könyv, amin sírni kell.... Nem, nem kell sírni. Drukkolni kell Daisynek, hogy hasson a kísérleti kezelés, használjon a műtét! És közben átgondolni azt, amit a regény sugall! Ne halogassunk semmit! Hátha nem érjük meg, hogy majd, egyszer, valamikor.... MOST tegyük meg! (Amit fontosnak tartunk a magunk életében. Amitől boldogabbak leszünk. Amitől jobbá tehetjük mások életét.. Amit... Amit... Amit... Elméletben mindenki tudja, mit szeretne még megvalósítani. És a gyakorlatban megy????

"Elméletben nincsen különbség elmélet és gyakorlat között. Gyakorlatban van." 😊:))

Szigligeti Zsuzsanna